

CATE TIERNAN

De duisternis valt

Onsterfelijke liefde deel 2

‘Ik verlang naar je.’ Reyns stem, laag en indringend, leek van alle kanten op me af te komen. En dat was niet zo vreemd, want hij stond veel te dicht over me heen gebogen terwijl ik een grote glazen pot vulde met basmatirijst uit de tienkilozak die we in de bijkeuken hebben staan.

Moet je mij horen: ‘we’. Ik ben opeens helemaal vol van het wij-gevoel, alsof ik thuishoor in River’s Edge, afkickkliniek voor eigenzinnige onsterfelijken. Een soort twaalfstappenprogramma, dat in mijn geval bestond uit meer dan honderd stappen. Ik zat hier pas twee maanden en had geen idee hoe lang ik erover zou doen om ruim vierhonderdvijftig jaar slecht gedrag goed te maken. Op z’n minst nog een paar weken, zo veel was zeker. Maar waarschijnlijk eerder zeven of acht jaar. Of nog langer. Getver.

Ik schuifelde dichterbij het grote houten werkblad en hoopte dat ik niet overal rijst zou knoeien, omdat het een heidens karwei zou zijn om het op te ruimen.

‘Jij verlangt ook naar mij.’ Ik hóorde bijna dat hij zijn vuisten balde en weer ontspande.

‘Echt niet. Wegwezen.’ Welkom bij de freakshow van Nastasya’s liefdesleven. Je moet geen zwak hart of een zwakke maag hebben.

Nastasya: *c’est moi*. Gewoon een aardige onsterfelijke uit de buurt. Alleen was ik niet aardig, eerlijk gezegd. Een paar maanden eerder was

ik tot het besef gekomen dat ik mezelf al feestvierend naar een erbarmelijk dieptepunt van ontaarding en onverschilligheid had gewerkt, en had ik hulp gezocht bij River, een onsterfelijke die ik had leren kennen in 1929. En nu zat ik in het landelijke Massachusetts, waar ik leerde één te worden met de natuur, met magie, sereniteit, liefde, harmonie, enzovoorts. Om me op z'n minst niet met m'n kop in een houtversnipperaar te willen storten.

Er waren hier nog meer onsterfelijken: vier docenten en op dat moment acht leerlingen. Zoals ik. En Reyn, onze bijzondere Viking. Om maar iemand te noemen.

Reyn: de doorn in mijn oog, nachtmerrie uit mijn verleden, uitroei-er van mijn familie, voortdurende bron van ergernis in het heden, en o ja, de allerlekkerste, knapste en prachtigste man die ik in vierhonderdvijftig jaar had gezien. Wiens beeltenis door mijn hoofd spookte als ik in mijn koude, smalle bedje lag. Wiens koortsachtige zoenen ik keer op keer herbeleefde als ik uitgeput in bed lag en niet kon slapen.

Welke koortsachtige zoenen, wil je weten? Nou, een dag of tien geleden kregen we allebei opeens een hersenafwijking en gaven we toe aan de niet uit te leggen en onweerstaanbare wederzijdse aantrekkingskracht, die er al was sinds mijn komst hier, en die alleen maar sterker was geworden. Meteen daarachteraan kwam het snijdende besef dat zijn familie die van mij had uitgeroeid, en dat mijn familie een heleboel van zijn familieleden had omgebracht. Dat was de erfenis die we deelden. En we stonden in vuur en vlam voor elkaar. Leuk, hè? Ik bedoel, als ik stelletjes hoor worstelen met het feit dat ze niet hetzelfde geloof aanhangen of dat een van beiden veganist is of zo, vind ik altijd dat ze de boel vooral in het juiste perspectief moeten blijven zien.

Maar goed, sinds we hebben gezoend én we tot dat verschrikkelijke besef zijn gekomen, zit Reyn onvermoeibaar en genadeloos achter me aan. En hoewel hij honderden deuren had ingetrapt, honderden deuren had geramd en honderden deuren in brand had gestoken, kon hij zich er avond na avond kennelijk niet toe zetten om op die van mij te kloppen.

Niet dat ik wilde dat hij op mijn deur zou kloppen, of dat ik dan zou weten wat ik moest doen.

Duizelt het je al, nu je op deze manier mijn wereld in wordt gezogen? Ik voel me precies zo als ik 's ochtends mijn ogen opendoe en ontdek dat ik nog steeds mezelf ben, en dat ik nog leef.

Buiten was het licht van eind december, flets en grauw als afwaswater, al snel overgegaan in een duisternis die je tegenwoordig alleen nog op het platteland ziet. En ik was op het platteland.

‘Waarom loop je hiervoor weg?’ Over het algemeen hield Reyn zijn emoties zeer goed in bedwang. Maar ik wist hoe hij kon zijn: tijdens de eerste honderd jaar van mijn bestaan hadden Reyn en zijn clan mijn geboorteland IJsland geterroriseerd, net als Rusland en het noordelijk deel van Scandinavië, wat hem de titel Slachter des Winters had opgeleverd. Ik wist toen natuurlijk niet dat hij het was. Ik wist alleen dat de rovers bloeddorstige wilden waren, verantwoordelijk voor plunderingen, verkrachtingen en het tot de grond toe afbranden van dorpen.

En nu lag diezelfde Slappeling des Winters twee kamers verderop te slapen! Hij hielp op de boerderij, dekte de tafel voor het avondeten en klaarde allerlei gezellige, huiselijke klusjes. Het was gewoon eng. En uiteraard vreselijk aantrekkelijk. Maar ik kon nog steeds niet geloven dat zijn huidige ‘beschaafde’ status niet eenvoudig kon worden weggetrokken als een nat stuk keukenrol, waardoor de plunderaar die hij nog altijd was weer tevoorschijn zou komen.

Ik vulde de glazen pot, zette de zak voorzichtig terug op het werkblad en schroefde het deksel op de pot. Er lagen een paar gemene, sarcastische opmerkingen op mijn lippen, en een maand of twee geleden zou ik die naar zijn hoofd geslingerd hebben zoals de auto van James Bond spijkers uitspuugt. Maar ik probeerde me te ontwikkelen. Te veranderen. Hoe misselijkmakend het cliché ook was en hoe pijnlijk en moeilijk het ook bleek te zijn – ik was nog steeds hier. En zolang ik hier was, moest ik mijn best blijven doen.

Wat een weerzinwekkend besef.

‘Ik loop het liefst overal voor weg,’ zei ik naar waarheid, terwijl ik zocht naar een beter antwoord.

‘Hier kun je niet voor weglopen. Je kunt niet voor mij weglopen.’

Hij was zo dichtbij dat ik zijn lichaamswarmte door zijn flanellen overhemd heen voelde. Ik wist dat de huid onder dat overhemd stevig, glad en gebruind was, de huid die ik had aangeraakt en gekust. Ik voelde een bijna onweerstaanbaar verlangen om mijn gezicht tegen zijn borst te leggen, om met mijn vingers over het eeuwige litteken van zijn brandwond te strijken, het litteken waarvan ik wist dat het er zat – hetzelfde als ik in mijn nek had en meer dan vier eeuwen verborgen had weten te houden.

‘Dat zou kunnen als je me met rust zou laten,’ zei ik geërgerd.

Hij zweeg even, en ik voelde dat zijn goudkleurige ogen mijn gezicht bestudeerden. ‘Ik laat je niet met rust.’ Belofte? Dreigement? Jij mag het zeggen!

De noodzaak van een beter weerwoord werd me bespaard doordat er stemmen vanuit de eetkamer te horen waren in de keuken.

Dit huis, River’s Edge, was ooit een quakerskerk geweest. Op de benedenverdieping waren kantoren, een klushok en deze ruimte, een behoorlijk onpraktische keuken die in de jaren dertig voor het laatst gerenoveerd was. De laatste plek waar ik had gewoond voor ik hiernaartoe kwam was een duur, zeer gewild appartement in Londen, met spectaculair uitzicht op de Big Ben en de Theems. Ik had er een portier en een schoonmaakster gehad en er werd voor me gekookt. Maar mijn leven hier was... beter.

Zoals ik al zei, iedereen hier is onsterfelijk, we zijn een stel pretletters bij elkaar. Maar niet heus. Want we zaten daar allemaal omdat ons leven ernstige barsten vertoonde, bij ieder op zijn eigen, unieke manier. Er woont trouwens echt een River op River’s Edge. Ze is de oudste persoon die ik kende, geboren in 718 in Genua in Italië, dat toen nog zijn eigen koning had. Zelfs als onsterfelijken waren we daar van onder de indruk. Het huis is van haar, en hier vangt ze onsterfelijken op die wor-

stelen met hun duistere kanten, en ze is zo ongeveer de enige mens ter wereld die ik een beetje vertrouw.

Zelf ben ik vierhonderdnegenenvijftig jaar oud, hoewel ik eruitzie (en me kennelijk ook gedraag) als iemand van zeventien. Reyn is vierhonderdzeventig. Hij ziet eruit als een zeer smakelijke jongen van twintig.

De klapdeur zwaaide open en Anne, Brynne en River kwamen binnenlopen, lachend en pratend, hun wangen roze van de koude buitenlucht. Ze droegen tassen met boodschappen, die ze op de aanrechten zetten. We verbouwden zelf het gros van ons eten, maar River deed nog steeds zo nu en dan boodschappen in de enige supermarkt die het stadje rijk was, Pitson's.

'Dus ik zeg: "Noem je dat een snor?"' zei Anne, en de anderen lagen dubbel van het lachen. 'Ze zou me met plezier vermoord hebben.' River leunde tegen het aanrecht en veegde de tranen uit haar ogen.

Reyn mompelde iets en verdween door de buitendeur de donkere, ijsskoude avond in. Zonder jas. Niet dat mij dat iets kon schelen. Niets.

'Grote godinnen, ik heb niet meer zo gelachen sinds...' haar stem dwaalde af, alsof ze zich iets probeerde te herinneren. Ik denk dat ze doelde op de periode voordat Nell (ook een leerling hier, die me trouwens dood wilde hebben) helemaal doordraaide, volgestopt moest worden met magische kalmerende middelen en moest worden afgevoerd. Denk ik, hoor.

'Gaat het wel goed met hem?' vroeg Brynne, en ze gebaarde naar de deur. Ze was hier nu een paar jaar, geloof ik, en van alle leerlingen had ik het meeste met haar. Als ik al met iemand iets had. 'Stoorden we?' Haar bruine ogen werden groot van plotselinge belangstelling en speculatie. De avond dat ze was doorgedraaid riep Nell dat ze Reyn en mij had zien zoenen. Ik hoopte dat de anderen het zouden aanzien voor het hysterische gegil van een mafkees, maar sindsdien werd er zo vaak betekenisvol naar me gekeken dat het niet echt zin meer had om mezelf voor de gek te houden.

‘Nee,’ zei ik chagrijnig. Ik bracht de jutezak met rijst terug naar de bijkeuken en zette daarna de glazen pot op de plank.

‘Oké,’ zei Anne, die kennelijk besloot het onderwerp Reyn te laten rusten, ‘ik moest jullie nog vertellen dat mijn zus op bezoek komt!’ Anne was een van onze docenten en zag eruit als een jaar of twintig, met een donker jongenskapsel en grote blauwe ogen, maar ik wist dat ze driehonderdvier jaar was. Ondanks het leeftijdsverschil van bijna honderdvijftig jaar leek ze lichtjaren verder te zijn dan ik op het gebied van kennis, wijsheid, magie... nou ja, alles dus.

‘Heb jij een zus?’ Op de een of andere manier was ik nog steeds verbaasd wanneer ik een onsterfelijke ontmoette die broers of zussen had. Ik weet ook wel dat er daar heel veel van zijn, maar over het algemeen beschouwde ik onsterfelijken als eenlingen – omdat je na een jaar of tachtig wel genoeg hebt van je familieleden, hoe leuk ze ook zijn. Driehonderd jaar is lang als je geen verjaardag wilt overslaan, snap je?

‘Een heleboel. En twee broers,’ antwoordde Anne. ‘Maar Amy en ik schelen het minst in leeftijd. Ik heb haar bijna drie jaar niet gezien.’

Onsterfelijke zusjes die goed met elkaar kunnen opschieten. Daar kende ik er niet zo veel van. Ik kreeg zo langzamerhand het gevoel dat ik de afgelopen vier eeuwen nogal kortzichtig was geweest. Ik had een gevarieerd maar weinig diepgaand leven geleid, mijn kop in het zand gestoken en bewust niet al te veel kennis opgedaan.

Anne en Brynne gingen de lange tafel dekken voor het avondeten. River pakte de boodschappen uit en gaf me een paar spullen aan om in de koelkast te zetten.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg ze.

‘Bedoel je of ik me gekweld en verward voel, wakker lig en me zorgen maak?’ vroeg ik. ‘In dat geval gaat het uitstekend!’

River glimlachte. Ze heeft er duizend jaar over kunnen doen om het geduld op te brengen met iemand zoals ik om te gaan.

‘Ben ik de ergste die je hier ooit gehad hebt?’ Ik weet niet waarom ik dat vroeg. Ik bedoel, in vierhonderd jaar kun je heel veel dingen verknallen. Héél veel.

River keek me verbaasd aan. ‘De ergste? In welke zin?’ Daarna schudde ze haar hoofd. ‘Laat ook maar. Dat maakt niet uit, want het antwoord is nee. Jij bent op geen stukken na de ergste.’

Ik popelde om te vragen wie er nog erger waren dan ik, en waarom, maar dat zou ze me toch niet vertellen. Toen bedacht ik dat Reyn bijvoorbeeld erger was dan ik, waarschijnlijk erger dan de meeste onsterfelijken die hiernaartoe waren gekomen met het verlangen een beter mens te worden. Reyn had complete steden uitgemoord, talloze mensen tot slaaf gemaakt, geplunderd, geroofd en nog veel meer. Ik mag dan in veel opzichten een enorme loser zijn, zulke dingen kun je me niet verwijten.

En toch was Reyn degene naar wie ik verlangde. Meer dan naar wie dan ook. Het lot had me een oneindig universum van ironie in getrap.

‘Dus Anne heeft een zus?’ veranderde ik weinig overtuigend van onderwerp.

‘Ja. Ze is heel aardig. Ik weet zeker dat je haar leuk zult vinden.’

‘Ik weet wel waarom ikzelf geen broers of zussen heb,’ zei ik, en ik ontweek de herinnering die bovenkwam, ‘maar volgens mij ken ik niet veel onsterfelijken die ze wél hebben.’ Ik vond het niet belangrijk of ik de zus van Anne leuk zou vinden of niet. Ik vind de meeste mensen niet leuk. Ik kan ze best om me heen verdragen, maar leuk vinden? Dat is een stuk lastiger.

‘Ik denk dat de meeste onsterfelijken die jonger zijn dan vierhonderd jaar wel broers of zussen hebben,’ zei River terwijl ze haar handen waste bij de gootsteen. ‘Mensen die ouder zijn dan vierhonderd hebben ze bijna nooit.’

‘Waarom is dat?’ vroeg ik. ‘Jij hebt toch nog broers?’

‘Vier,’ zei River. Ze draaide zich naar me om, met een peinzende blik op haar vrijwel rimpelloze gezicht. Ze streek een pluk zilvergrijs haar van haar voorhoofd en zei schouderophalend: ‘Dat is best bijzonder voor iemand van mijn leeftijd.’

‘Waarom?’ vroeg ik nog een keer. Zou het een genetische afwijking bij onsterfelijken zijn?

‘Heel lang geleden,’ zei ze bedachtzaam, ‘maakten onsterfelijken er een gewoonte van andere onsterfelijken te doden, om hun krachten in handen te krijgen.’

Ik zette grote open op. ‘Wat zeg je?’

‘Je weet toch dat we Tähti-magie bedrijven, magie waarmee je geen andere dingen kapotmaakt?’ vroeg ze, en ik knikte. ‘En je kent Terävä-magie, die in plaats van je eigen krachten te gebruiken, de kracht van iets anders pakt, dat daarbij vernietigd wordt.’

Ik knikte. Het goede tegen het kwade. Ja, ken ik. Ik begon het onder de knie te krijgen.

‘Kracht kun je halen uit planten, dieren, kristallen en... mensen.’ Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Je kunt iemand anders zijn kracht afnemen en die voor jezelf gebruiken. Maar dan sterft die persoon uiteraard. Of nog erger.’

Het had bij me moeten opkomen dat zoiets kon gebeuren. Ik vond het dom en gênant naïef van mezelf dat ik daar niet zelf achter was gekomen. Maar dat was dus niet gebeurd.

River zag de verbazing op mijn gezicht. ‘Je weet dat we vermoord kunnen worden,’ zei ze mild.

Er trok een pijn door me heen, en die was zo vertrouwd, maakte al zo lang deel uit van mijn leven dat het bijna natuurlijk voelde om hem bij iedere ademhaling in mijn keel te voelen schuren. Ja, ik wist het. Mijn ouders waren voor mijn ogen vermoord. Ik had ook gezien hoe mijn twee broers en zussen onthoofd werden. Ik had over een vloerkleed gelopen dat doordrenkt was met hun bloed. Geen broers en zussen dus. Ik wilde slikken en voelde een brok in mijn keel.

‘Als een onsterfelijke een andere onsterfelijke doodt, kan hij de levenskracht van die ander overnemen en die toevoegen aan zijn eigen kracht,’ ging River verder. ‘En bovendien: dan is er weer iemand minder die hém kan vermoorden.’

Mijn ademhaling was inmiddels oppervlakkig; de reis naar mijn diepste herinneringen aan mijn familie leek alles wat ze zei te dempen.

‘Juist,’ zei ik met een klein stemmetje. ‘Dus daar was Reyns vader mee bezig toen hij mijn familie uitroeide. Terwijl Reyn de wacht hield in de hal.’

River reageerde heel ernstig. Ze streek met haar hand over mijn wang.
‘Ja.’

River had het stuk grond, zo'n 2500 vierkante meter, met verschillende gebouwen erop, rond 1904 gekocht, dacht ik. Net als de meeste onsterfelijken had ze zich voorgedaan als een bepaalde persoon die vervolgens zogenaamd overleed, om dan terug te komen als haar eigen dochter die ze al jaren niet meer had gezien en zo het bezit op te eisen. Alle onsterfelijken hebben een hele trits verschillende namen, achtergronden, paspoorten en ga zo maar door. We zorgen voor een netwerk van uitstekende vervalsers en verzamelen de besten om ons heen, zoals anderen dat doen met kledingontwerpers of kappers. Maar wat mis ik de tijd toen er nog geen identiteitsbewijzen met foto en nummer bestonden. Het is tegenwoordig zo veel ingewikkelder om van land naar land te dwalen, van incarnatie naar incarnatie.

Mijn slaapkamer lag, net als alle andere, op de eerste verdieping. Iedere kamer was spaarzaam ingericht met een bed, een wastafel en nog wat spullen. Ik had net schone was in mijn kleine kledingkast gegooid toen ik de etensbel hoorde. Als beesten die reageren op de roep om te eten, kwam iedereen op deze verdieping zijn kamer uit en liep naar beneden. Ik groette mijn medeleerling Rachel, die oorspronkelijk uit Mexico kwam en volgens mij een jaar of driehonderdtwintig was, en Daisuke van tweehonderdvijfveertig uit Japan. Jess, die pas honderddrieënzeventig was maar er veel, veel ouder uitzag, knikte stijfjes naar Reyn, die zijn deur dichttrok. Ik probeerde er niet aan te denken

dat Reyn in die kamer sliep, in zijn bed lag, en...

In de grote, eenvoudig ingerichte eetkamer was de lange tafel gedekt voor twaalf man. Op een eikenhouten buffet stonden schalen; een grote, vergulde spiegel weerkaatste dit beeld op de tegenoverliggende muur. Toen ik achter Charles, een medeleerling, in de rij ging staan, ving ik een glimp op van mezelf. Voordat ik hierheen kwam zag ik eruit als een goth uit de jaren negentig, met zwarte stekeltjes, zwaar opgemaakte ogen en de bleke gelaatskleur van een junkie. Hoe ironisch: ik zag er nu totaal anders uit dan de afgelopen driehonderd jaar – omdat ik alleen op mezelf leek. Mijn haar had zijn eigen witblonde tint, de kleur van mijn clan op IJsland. Zowel mijn voorheen ingevallen gezicht als mijn veel te magere lijf was nu gevulder en beide zagen er wat gezonder uit. Nu ik geen contactlenzen meer droeg hadden mijn ogen hun oorspronkelijke donkere, bijna zwarte kleur weer terug. Zou ik ooit zonder verbazing naar mezelf kunnen kijken?

Ik pakte een bord en liep in de rij langs het buffet. Nog een verandering in mijn leven was mijn eetpatroon. In het begin dacht ik dat ik zou stikken in het eenvoudige eten, voornamelijk afkomstig uit onze eigen tuin. Je kunt ook overdrijven met al die voedingsvezels. Inmiddels was ik er een beetje aan gewend – plukken, uitgraven, bereiden en opeten, alle taken om de beurt. Ik had nog steeds heel wat over voor champagne en boterzachte chocoladetaart, maar ik gilde niet langer in gedachten als er boerenkool op mijn bord lag.

‘Hallo allemaal,’ hoorde ik iemand zeggen, en toen ik opkeek zag ik Solis (docent) vanuit de keuken binnenkomen. Ik had gehoord dat hij oorspronkelijk uit Engeland kwam, maar zoals de meesten van ons sprak hij met een neutraal, niet te plaatsen accent. Brynne had me verteld dat hij een jaar of vierhonderddertien was, maar hij zag eruit als iemand van eind twintig. Asher, die aan het andere hoofd van de tafel zat, was de vierde docent en tevens Rivers partner – volgens mij waren ze niet getrouwd. Hij was Grieks van origine en hoorde bij degenen die er wat ouder uitzagen – wat wil zeggen dat hij er met zijn

zeshonderdzesendertig jaar uitzag als iemand van begin dertig. Met z'n drieën, samen met River, deden ze hun best om ons alles te leren over kruiden en kristallen, oliën en extracten, toverformules en magie, sterren, runen, zegels, metalen, planten, dieren, enzovoorts. Zo'n beetje alles van de hele wereld dus. Omdat het allemaal op de een of andere manier met elkaar in verband staat: met ons, met magie en met bijzondere krachten. Ik had een week of vijf lessen gevolgd en mijn hoofd liep over. Terwijl ik bij wijze van spreken pas op de kleuterschool zat, als het om magie ging. Ik had nog een lange weg te gaan. Ik moest er niet aan denken.

'Solis!' zei Brynne, zwaaiend met haar vork. Zoals gewoonlijk droeg ze een kleurrijke combinatie van hoofddoek, sjaal, trui, overall en werkschoenen. Het feit dat ze het uiterlijk had van een lang, slank tienermodel maakte op de een of andere manier dat het haar goed stond. Ze was tweehonderdvier, dochter (uit een gezin van elf kinderen!) van een Amerikaanse voormalige slavenhouder en een voormalige slavine. Ik ging zitten en stapte voorzichtig over de lange bank heen, bang dat ik Lorentz zou schoppen met mijn hoge All Stars. Ik had de pest aan die banken. Stoelen. Stoelen hadden we hier nodig. River zou een ideeënbus moeten ophangen waarin we handige tips konden deponeren. Ik wist er nog wel meer trouwens.

'Je bent er weer!' zei Anne, en ze kuste Solis eerst op zijn ene wang en daarna op de andere.

Solis glimlachte. Hij zag eruit als een Californische surfer, nu meer dan ooit. Zijn donkerblonde haar viel in een slordige krans om zijn gezicht en op de een of andere manier was zijn onverzorgde baard altijd precies goed – niet te lang en niet te kort.

Iedereen groette hem, en ook River gaf hem twee kussen.

Ik werkte met gebogen hoofd mijn eten weg – jeezus, wat was het eigenlijk? Pompoenschotel? Wie verzon zoiets? En waarom?

'Nastasya?' Ik keek op toen ik Solis' stem hoorde, mijn mond vol met een brij die ik maar niet kon doorslikken, omdat ik bang was dat mijn

maag me dan zou gaan haten en voortaan ook zou weigeren om lekker eten tot zich te nemen.

‘Hm,’ bracht ik uit, en ik slikte uit alle macht. Sorry, maag. ‘Hoi.’
‘Hoe gaat-ie?’

Man, wat een beladen vraag. De laatste keer dat hij me zag, had iedereen Nell net horen gillen dat ze mij en Reyn had zien staan zoenen.

Nell was verliefd op Reyn. Al jaren. Wanhopig. En hij, onoplettende eikel die hij was, had dat niet in de gaten. En toen was het tussen Reyn en mij... losgebarsten. En Nell was helemaal geflipt. Nog erger dan anders. Ik ben ervan overtuigd dat ze al met één arm in een dwangbuis zat voordat ik in River’s Edge aankwam.

Maar goed, Solis had Nell weggebracht; waarschijnlijk naar een gekkenhuis voor onsterfelijken die totaal de weg kwijt waren. En nu was hij er weer. En door zijn terugkeer kwam dat verontrustende, verschrikkelijke beeld weer in alle hevigheid naar boven.

‘Prima,’ wist ik uit te brengen, en ik nam een slok water. Kende ik genoeg magie om het in wijn te laten veranderen, vroeg ik me af. Of nog beter: in gin? Waarschijnlijk niet.

‘Mooi zo,’ zei hij relaxed, en hij vouwde zijn servet open.

‘Solis,’ zei Charles. Het viel voor hem niet mee om serieus over te komen met zijn vuurrode haar, groene ogen, sproeten en dat bolle, blij gezicht, maar hij deed in ieder geval zijn best. ‘Hoe gaat het met Nell?’

Tuurlijk, gooi het er maar uit, jongen. Waarom ook niet? Wij lopen hier nergens voor weg. Wij zien onze emoties onder ogen.

‘Niet zo goed,’ zei Solis, en hij schonk voor zichzelf een glas water in. ‘Ze is zo gek als een deur. Maar ze is in goede handen bij Louisette, en de *healers* krijgen haar er wel weer bovenop. Ooit.’

Charles reageerde hoofdschuddend – wat zonde van zo’n leuk meisje – en at verder.

‘Tante Louisette heeft veel schrijnender gevallen dan Nell kunnen helen,’ zei River. ‘Nell weet dat onze positieve gedachten naar haar uitgaan en dat we haar het beste toewensen.’